

Сѣкашъ грѣмъ удари Чочо. Велосипедътъ го нѣмаше, апаратътъ сѣщо, лѣжкътъ сѣщо, моливитѣ сѣщо...

И като се хвана съ рѣцѣ за главата, Чочо Пипонкѣвъ горчиво заплака.

— Защо плачешъ? Кждѣ ти е колелото?

Като прѣкъсваше думитѣ си съ горчиви ридания, Чочо едвамъ можа да отговори:

— Из... я... до... охъ го!

Прѣвелъ Елинъ-Пелинъ

Врабче

Дживъ, дживъ, дживъ!

Азъ, та азъ! —

Студъ и мразъ —

Дори камъка се пука —

Зла прилука —

Азъ пакъ тука

Пакъ при васъ

И скокливъ

И бѣбривъ

Дживъ, дживъ, дживъ!...

Вуйчо Ваню

